

Бушува, ври дъждовниятъ  
стихиенъ вихъръ; въ мигъ  
се пронесе гърмовниятъ  
тънтежъ съ червенъ езикъ.

Цвѣтятъ излжкатушени  
свѣткавици въ нощта ;  
и дремятъ омърлушени  
дървета и кжця.

Дъждовната, опърлена  
завеса грѣй сега ;  
и мама, въ трѣска хвърлена,  
полюшва въ плачъ снага.

О, тоя плачъ ! Нечувани  
нѣща разправя той ;  
и бурята съ ликуване  
го дави въ своя вой.

На сънь избухвамъ въ хълцане, —  
въ грѣдѣта ме гложде скръбъ  
като жестоко кълцане  
съ напечень, остъръ сърпъ.

И виждамъ въ сънь, какъ въ пълния  
размахъ на блѣсъкъ грѣй  
и слиза съ грѣмъ и мълния  
отъ облацитѣ змей.